

**KONCERT Z DĚL ČLENŮ SKLADATELSKÉHO
SDRUŽENÍ KONVERGENCE**

Forfest Kroměříž

29. 6. 2002

Program koncertu:

- Roman Pallas:** *Sedm*
Cyklus písní pro ženský hlas a klavír na text
F.G. Lorcy
Kristýna Valoušková – zpěv
Roman Pallas - klavír
- Jan Rybář:** *Smyčcový kvartet „Historie vesmíru“*
Ondřej Skopový, Tomáš Pálka – housle
Ondřej Štochl – viola,
Helena Velická - violoncello
- Blanka Pavelková:** *Dram à 2* pro recitátora a bicí
Pavel Hos - recitace
David Růžička - bicí
- Tomáš Pálka:** *Ukládání...* pro ženský hlas, violu a bicí
Kristýna Valoušková – zpěv
Ondřej Štochl – viola
David Růžička - bicí
- Luboš Mrkvička:** *4 komorní kusy* pro flétnu, klarinet,
housle, violu, violoncello, kontrabas a klavír
Magda Čáslavová – flétna, Jiří Mráz – klarinet,
Ondřej Skopový – housle, Ondřej Štochl – viola,
Helena Velická – violoncello, David Pavelka –
kontrabas, Tomáš Pálka – klavír. dir. Jan Rybář
- Ondřej Štochl:** *Troufalost* pro ženský hlas, housle, 2
violy, bicí nástroje a klavír
Kristýna Valoušková – zpěv, Ondřej Skopový –
housle, Jiří Pelka, Ondřej Štochl – viola, David
Růžička –bicí, Tomáš Pálka – klavír
dir. Jan Svejkský

F. G. Lorca

I. Preludium

Aleje daleko jdou,
jen jejich odraz je s námi.

Aleje daleko jdou,
jen vítr nám zanechal.

Ten vítr tu v rubáši leží
pod nebem do širě dále.

Však ozvěny, které nám svěřil,
ve vlnách mihotají.

Rozlil se vesmír světlůšek
do mého vzpomínání.

A malé srdce nebohé
do prstů odtéká mi.

III. Umíráček

Na vysokých
žlutých věžích
rozhoupal zvonky.

Do daleka
žluté vánky
nesou vyzvánění.

Cestou kráčí smrt
zvadlé oranžové květy
na čele jí voní.
Její loutna
bílá,
ta ji doprovodí,
smrt si zpívá, zpívá, zpívá
jednu píseň svoji.

Na vysokých žlutých věžích
umlkají zvonky.

Vítr s prachem staví přídě
po stříbrné lodi.

V. Píseň by chtěla světlem být

Píseň by chtěla světlem být.

V temnotách schovává se píseň
lunu a fosforové přize.
Světlo však neví, co má chtít.

Ve svých obrysech z opálu
jen samo sebe potkalo
a navrací se.

II. Ozvěna

Už se Ti rozevřela
květina svítání.

(Vzpomínáš
na hlubinu nocí?)

Studenou svou vůni
rozlévá nard luny.

(Vzpomínáš
na srpnové oči?)

IV. Nocturno

Chci podívat se z okna
a sotva vykloním se
tu jako by mi hlavu
chtěl useknouti vítr.

Pod nůž té gilotiny,
neviditelné, břítké,
všechny své rouhy kladu
v bezoké hlavě skryté.

A vůni citrónu
pila ta velká chvíle,
zatímco v květek z gázu
proměnil se mi vítr.

VI. Ticho

Poslouchej toto ticho, moje dítě.
Hle, je to ticho vlnící se,
je to ticho,
po kterém kloužají se dolina i echo,
ticho, které se zemí čelem
poklonilo.

VII. Kříž

Kříž.
(konečný bod
této pouli.)

Zhlíží se v potoce.
(Tečky, jež velí spočinouti...)

Roman Pallas: Sedm

Čistá a průzračná je Lorcova poezie. Taková měla být i má hudba. Posuďte sami, zda taková opravdu je.

Jan Rybář: Smyčcový kvartet „Historie vesmíru“

Svůj smyčcový kvartet jsem začal psát na podzim roku 1998 a dokončil jej v lednu 1999. Byl mojí absolovenskou skladbou na Gymnáziu Jana Nerudy v Praze. Je členěn do pěti vět, kdy každá z nich popisuje některou z teoretických událostí historie vesmíru. Začíná Velkým třeskem a přes různé peripetie se dopracovává až k vývoji člověka.

Názvy vět jsou:
I. Bezčasí velký třesk a první tři minuty
II. Kumulace hmoty (attacca)
III. Na okraji galaxie
IV. Pohyb částic
V. Evoluce

Blanka Pavelková: Dram á 2

Smyslem mého počínání bylo nastínit svět reality, non reality, svět lidského vědomí, podvědomí s přechodem na hranici nevědomí, zastoupenou snovými představami, vycházejícími z principu surrealismu. Mluvené slovo má podobu náhodných slovních kombinací z básnického souboru J. Koláře "Básně ticha". Chce-li posluchač porozumět kompozici, nechť nehledá logičnosti v textové souvislosti, poslouchá mezi řádky, nechá se unášet komunikací protagonistů.

Tomáš Pálka: Ukládání...

Ukládání...
Umírám z tvé ruky Pane
Jako když mi z dlaně usínají děti
A jak v hromadném hrobě pod mohylou míru
Nade mnou i v mrazech mizí sníh
(Zdeněk Wolf)

Luboš Mrkvička: 4 komorní kusy

Přestože 4 komorní kusy vznikly zpočátku mé skladatelské činnosti, jsem rád, že je mohu opět uvést. V této skladbě se totiž poprvé objevují kompoziční principy, které dodnes používám. Těmito principy jsou rozvíjení seriálního myšlení a co nejvyšší pozornost věnovaná hudební struktuře jako základnímu nositeli estetické informace.

Ondřej Štochl: Troufalost

Troufalost
Toužil jsi již dávno napsat báseň
Tak prostou a průzračnou, že by byla
Neviditelná,
Nikomu na obtíž, ale možná
čtená Andělem...A přemýšlel jsi často,
o čem by taková báseň měla zpívat,
i když cítíš, že o čemkoli,
jenomže tak prostě a průzračně,
že by musela být neviditelná...
(Vladimír Holan)

Šlo mi o to, aby má hudba přinášela po celou dobu takřka stejné množství informací. Výsledkem má být hudba, ze které nelze vyčíst nějaký děj či program, tato hudba má vyjadřovat STAV, který se nemění po celou dobu trvání skladby, jen je vnímán někdy intenzivněji, jindy méně intenzivně. S trochou troufalosti rozvedme tuto myšlenku ještě dál: Hudba, která vyjadřuje po celou dobu neměnný stav, může mít za následek značnou deformaci vztahu fyzikálního a psychologického času, v nichž probíhá. Zatímco fyzikální čas – těch 11 minut, které skladba trvá – nelze zpomalit zrychlit ani zastavit, jsem přesvědčen, že s psychologickým časem lze dělat podstatně víc. Mým cílem tedy bylo, aby posluchač mohl zcela ztratit pojem času, ale myslet si, že se mi to podařilo a že tato skladba tak působí opravdu na každého, to by byla Troufalost...